

обожание. Той не знаеше езика ѝ, нито пъкъ тя разбираше неговия, ала очитѣ му говорѣха твърде много, съ безмълвното слово на любовта.

Още въ първия мигъ когато я зърна, тъй крѣхка и стройна съ виеща се като трѣстика снага и среброзвученъ гласъ, Алексей Славъ почувствува, че нито въ най-смѣлитѣ си блѣнове би могълъ да си представи по-хубава и по-пленяваща девойка. Затова сега той стоеше предъ нея като омагьосанъ, съ замръзналъ възторгъ въ всѣка черта на лицето, безъ да намѣри сили да откъсне очи отъ чудното видение.

Отведнѣжъ можеше да се помисли, че тя има черни очи. Ала сега отблизо, въ свѣтлината на свѣщниците, личеше, че зеницитѣ ѝ сѣтъмносини. Слаба руменина бавно порозовѣваше прозрачно свѣтлата ѝ кожа. Тънки прави вежди придаваха лекъ изразъ на строгостъ връзъ лицето, което бѣ още тъй свежо и невинно, съ детска уста и високо безоблачно чело.

Деспотъ Славъ взе ржката ѝ.

— Искашъ ли да дойдешъ съ мене въ Цѣпина?

Изабелъ се усмихна, леко дигна рамене, погледна къмъ чичо си, който ги наблюдаваше, изправенъ на две крачки отъ тѣхъ.

— Не разбирамъ... — пошушна тихо тя.

— Какво казва? — попита деспотътъ — и повтори първия си въпросъ на ромейски.

Евстахий разбра и обясни.

— На драго сърдце ще дойда съ тебе — отвърна Изабелъ, като въздѣхна едва чуто.

Графътъ пакъ преведе и обясни.

— Защо да чакаме повече? — настоя Славъ — нека отидемъ по-скоро въ Константиновградъ, да празнуваме сватбата и да заминемъ за моитѣ земи, където те чакатъ съ нетърпение и радостъ...

Изабелъ изгледа очудено годеника си и тихо се за-смѣ, свеждайки клепачи къмъ земята.

— Не си ли готова да заминешъ? — попита огорчено

Славъ.